

NUMĂR REALIZAT ÎN CADRUL PROGRAMULUI eCULTURA. PROGRAM DE ACORDARE DE FINANȚĂRI PENTRU BIBLIOTECILE LOCALE ȘI CELE ȘCOLARE DIN COMUNITĂȚILE BENEFICIARE ALE PROGRAMULUI "ECONOMIA BAZATĂ PE CUNOAȘTERE"

Proiect: CULTURA PRIN CUNOAȘTERE TIC

<http://www.ecomunitate.ro/>

ASPIRAȚII

REVISTA CENACLULUI LITERAR

Școala Valea Moldovei

NR.2/2012

ARGUMENT

Revista „Aspirații” își propune să fie un mijloc de promovare a lecturii, deoarece cititul ne permite accesul la un univers infinit și-apoi se știe că „Omul cititor e ca pomul roditor”.

Membrii Cenaclului literar „Aspirații” și-au propus să citească din scriitorii clasici și nu numai, să pună în scenă operele lor, să promoveze cultura, cultura și tradițiile locale, folosind oportunitatea de participare la proiectul „CULTURA PRIN CUNOAȘTERE TIC” prin care au beneficiat de activități cu caracter formativ privind utilizarea mijloacelor TIC în dezvoltarea personalității culturale proprii dar și a grupului, cu reverberații în comunitate. Participarea la proiect a constituit un bun prilej de a edita numărul doi al revistei cenaclului în format digital.

„Aspirații” este o revistă cu multe nume și texte ale copiilor, cu multe fotografii de la activitățile desfășurate.

Activitățile din cadrul cercului i-au impulsionat pe elevi să afle răspunsuri la întrebările despre lume și despre ei înșiși, nu numai pătrunzând în universul mirific al cărții ci lăsându-se purtați pe aripile imaginației, călătorind cu personajele, învățând lucruri noi și reflectând asupra celor citite.

De altfel fiecare întâlnire din cadrul cercului a fost un bun prilej de a se bucura de jocurile copilăriei, de a călători în țara poveștilor și în minunata lume a înaripatelor, de a face o incursiune în trecut, de a trăi o aventură la pescuit sau de a pleca în călătorii celebre.

Profesor îndrumător,
Timu Mihaela Cristina

Rusu Gabriela, clasa a VIII-a

Primăvara adolescenței

Pășesc încrezătoare în primăvara vieții
În jurul meu e-atâta cântec, dor și vis
Încât sunt copleșită, mă simt ca-n Paradis
Stăpână sânt pe universul tinereții.

Un vis de fericire, un vis de tinerețe
Atunci când ți se pare că toate îți vorbesc
Copacii se închină și fluturii roiesc
Iar soarele-ți zâmbește.

Trăiesc un vis frumos ce sper să nu dispară
A tinereții visuri, elan încrezător,
Ajungi până la stele, plutești până în nori,
În primăvara vieții tu ești un visător.

Carnavalul figurilor geometrice

Era o zi frumoasă de vară. Pe cerul albastru ca lacrima nu se zărea niciun nor. Soarele arzător mângâia pământul și îl alinta cu razele sale. Printre păsări era zarvă mare. Ele discutau ultimele știri. Au auzit cum că vrăjitorul Alfred a vrăjit toate figurile geometrice și după aceea le-a invitat la un bal. Greierele Antonio urma să deschidă seara cu un dans mai vechi urmat de o serenadă.

La bal au sosit cercul, romb, pătratul, dreptunghiul, triunghiul, cubul, trapezul și paralelogramul. Invitatul special a fost Einstein, creatorul lor. Cercul a venit într-o rochie roșie pe care erau lipite mai multe cerculețe roșii, pătratul avea o rochie verde cu chipul lui Einstein iar triunghiul a sosit cu o rochie albă cu multe stelute albastre.

Ei s-au distrat până a doua zi dimineața. Reporterii greieri Doghi și Silvia au filmat toată distracția.

După ce s-a terminat balul, Alfred le-a transformat iarăși în figuri geometrice ce și-au reluat cuminiți locul în manualele de geometrie.

Chiuș Sorin, clasa a VI-a

Scenă de toamnă

Într-o seară stăteam pe prispa casei bunicii mele și admiram frumusețile naturii. Și dintr-o dată cortina s-a ridicat iar noaptea și-a arătat minunățiile ei.

Licurici și alte insecte se învârt în jurul luminii ca planetele în jurul soarelui. Stelele ca roiuri de albine de argint, fumurii unele, înăbușite de întunecimea cerului de noapte, se aliniază formând cele mai uimitoare constelații. Copacii parcă alcătuiesc decorul unei scene de teatru sub lumina reflectoarelor formate de cele mai scilpitoare stele. Noaptea de toamnă sunt cele mai frumoase și misterioase nopți, deoarece nu știi ce va ieși din petele de întuneric aflate la oricare cotitură. Pe mine mă impresionează noaptea și o pot descrie ca fiind un alt tărâm misterios, dominat de întuneric. Doar stelele luminând acel tărâm par să-l aducă la viață.

De abia aștept noaptea următoare să văd ce surprize mi-a mai pregătit Regina Noaptea.

Speranța

Ce mult am sperat
Să zbor pe cerul cel înalt
Și azi aieva s-a-ntâmplat
Cu adevărat eu am zburat
Pe un deal îndepărtat.

Iar înapoi când am privit
Pe tine mamă te-am zărit,
Cu chipul tău îmbătrânit
Tu pentru noi cât ai muncit
Cu adevărat noi te-am iubit.

Aș vrea

Aș vrea să mă strecur prin umbra
cuvântului
Ca să ajung la tine.
Aș vrea să frâng clepsidra timpului
Să te găsesc pe tine...

Nu știi unde ești
Dar știi, că într-o bună zi te voi găsi
Poate chiar în caleașca visului,
Și-atunci vom ține în palme soarele,
Vom alerga la braț cu luna,
Vom radia de bucurie
Și de speranță...

Visăm

Ne naștem într-o viață, plină de lumină
Și-n ea sădim speranța, ce poate va rodi
Și-am vrea să le-mplinem pe toate dintr-odată
Visând cu ochii larg deschiși
La ce vom deveni.

Dar toate-aceste vise minunate
Castele construite pe dune de nisip,
Ne par din ce în ce mai mici...
Și-ntr-un târziu când nu le mai poți distinge
Șoptim neîncrezători în sine:
Au fost cândva...dar nu mai sunt aici.

Dar nu ne întristăm, chiar de ne doare
Încetul cu încetul, aproape le-am uitat.
Și-apoi viața e lungă. Nu știm noi asta oare?
Ce dacă apa vieții...trecând, le-a dărâmat?

Și-apoi apare clipa când ești din nou același,
Ce-ai construit cândva, castele de nisip.
Și-ai uitat, tu însăși oare, că primele iluzii
Visând, s-au năruit?
Cred c-ai uitat, căci și de astă dată,
Îți făurești iluzii cum nimeni n -andrăznit,
Și-ncepi să-ți construiești aceleași vechi castele,
Pe care mic fiind și-atunci le-ai construit,
Nu te-ntristezi privind la amintiri,
Visezi din nou și-ți spui
Doar nu mai sunt copil.

Nu îndrăznesc a-ți spune dar totuși am să-ți spun:
Crezi oare că acum, visând ești mai matur?
Tu crezi și de aceea nicicând nu poți să știi
Visând cu ochii larg deschiși...rămânem tot copii.

Timu Alexandra, clasa a VII-A

Călător în spațiul imaginar al creației

Este o zi obișnuită de vară. Copacii încărcăți de podoabele verzi aproape că ating pământul sacru. Păsările cântă vesele în văzduhul tămâiet. Broboane de lumină mângâie petalele firave ale florilor și le oferă un sclipici magic.

Stau liniștit în casă și mă uit pe fereastră la farmecele naturii iar trucerile scrisului îmi dau târcoale. Povestiri din toată închipuirea îmi trec acum prin minte.

Încerc să le aștern pe hârtie însă parfumul somnului mă amețește, mă poartă pe aripile lui.

Deja lumea se rotește în jurul meu iar din mintea mea evadează zmei cu solzii de oțel, prinți și prințese cu păr de aur moale, beculețele astrale ale cerului, stelele. Mă simt captiv într-o altă lume, o lume a viselor. O șoaptă mă făcu să tresar și să-mi îndrept atenția către o lumină albastră ca ochiul cerului care mă orbea, zicându-mi:

- Bună, domnule,,Prinț al cuvintelor!”

Eram extrem de speriat și nu-mi era clar de ce îmi spune „Prinț al cuvintelor” și de ce îngenunchează în fața mea.

- Tu nu mă mai ții minte?

- Nu!

- Chiar tu mi-ai dat viață și cu mâna ta sacră ai încercat de multe ori să mă fi scos la lumină. M-ai pictat pe rândurile caietului, m-ai numit „Zâna poveștilor”.

- Te rog, aș vrea să mă eliberezi din această închisoare a viselor mele, deoarece nu-mi mai amintesc absolut nimic! Ajută-mă să mă întorc la munca mea!

- Bine, închide ochii și imaginează-ți ce vrei!

Mi-am imaginat un castel de aur, prinți și prințese și m-am trezit chiar în casa mea iar pe foile din față aveam chiar o poveste la care lucram cu castele, cu prinți și prințese.

Eram nespus de fericit că m-am întors din nou în lumea mea, în lumea magică a creației!

Cel mai bun prieten

Îl văd ca prin vis...Îi simt uneori lipsa lui Botoșel. Cine este el? Da, ați ghicit, un câțel, cel mai minunat câțel de pe pământ.

Aș putea încerca să vă sensibilizez încă de la început spunându-vă că pe Botoșel l-am găsit părăsit pe stradă...Aș, cum v-aș putea minți? A venit pe lume într-o zi de primăvară.

A fost cel mai mic dintre pui. La început ocupația de bază era mâncatul și dormitul. Nu părea deloc inteligent. Încercam din răspuțeri să-l determin să-mi răspundă la comenzi dar de fiecare dată se întorcea plictisit în culcuș, lăsându-mă dezamăgită. Totuși era singurul dintre pui care avea parcă lipici. Într-o zi, când tatăl a încercat să mi-l dea unor necunoscuți, m-am opus cu putere.

Pe măsură ce zilele treceau, câțelul începea să devină cam năzdrăvan. Se ținea numai de șotii. Meniul de bază era alcătuit din rosul papucilor sau a altor lucruri. Atunci când nu îi convenea așezarea hainelor de pe sfoară și le întindea după regulile proprii. Mai rău era când își exersa astfel de talente și prin vecini.

Trebuie să vă aduc la cunoștință neapărat de „prietenia” acestuia cu pisicile din gospodărie. Atunci când ieșeau din gura lui erau tapate mai ceva ca la coafor. Treptat, treptat, a ajuns să fie stăpânul absolut al curții. Am uitat să vă mai spun că pe lângă prietenia deosebită cu pisicile a mai legat și altele: cu cocoșul care în fiecare zi avea cu câteva pene mai puțin, cu iepurașul cu care făcea împreună jogging și din nou cu vecinele care veneau în fiecare zi cu plângeri împotriva inculpatului.

În urma acestor isprăvi a fost pedepsit de aceea prietenul meu și-a mai părăsit din vechile obiceiuri în favoarea unora mai noi. De pildă, s-a gândit să-i urmeze modelul lui Zdreanță, probabil tot din grijă pentru colesterolul stăpânilor și apoi dacă stăm bine să ne gândim trebuia să-și dreagă vocea pentru că printre numeroasele sale talente se afla și preocuparea sa pentru operă, în calitate de tenor, talent pe care și-l exersa bineînțeles în miez de noapte în momentele sale pline de melancolie, spre disperarea vecinilor.

Nu am știut până de curând că era preocupat și de decorațiunile interioare. Astfel că, într-o zi, profitând de neatenția gazdei care preocupată să-și conducă musafirii, a lăsat ușa deschisă, a pătruns în casă și cu multă încredere în sine s-a apucat de treabă...În cele din urmă ostenit după atâta muncă a ieșit ducând în gură un confrate de-al său de pluș. De data aceasta a aflat cu nedumerire că „bătaia-i ruptă din rai”.

De fiecare dată când mă întorceam de la școală eram întâmpinată cu multă ospitalitate, adică amprentarea cu regularitate a hainelor. Aveam și ajutor la teme, în special la orientarea în spațiu așa că dacă prindea vreun caiet îl ducea în alt punct cardinal.

Încă de mic a dat dovadă de multă educație și bună creștere. De exemplu în nopțile foarte friguroase ocupa culcușul fratelui său pe care-l lăsa să se mai aerisească că doar se gândea mult la sănătatea lui.

Ei poate că ați reușit să vă faceți o imagine asupra prietenului meu care din păcate nu mai este...dar cu siguranță va rămâne nemuritor în amintirea mea.

Regina nopții

Este început de amurg. Luna apărea încetișor și veselă pe cer. Încet, încet, uriașul policandru al cerului își aprindea una câte una luminițele. Luceafărul, regele stelelor, le dirija la locul convenit. Măiastra regină a nopții, luna, a deschis balul cu o rochie luminoasă albă. Steluțele dansau pe lângă ea și făceau hora fericirii.

Eu priveam luna și îi admiram frumusețea angelică. Deodată cineva îmi șoptește:

- Bună, frumoasa mea fată! Cum te cheamă?

- Mihaela. Dar cine ești?

- Privește în sus Mihaela și spune-mi ce vezi.

Pe cer stelele dansau în jurul lunii iar ea le dirija cu o baghetă magică.

- Bună, majestate, îmi pare rău că nu v-am observat.

- Nu-i nimic, copilă! Se spune că dacă te uiți la mine atunci când albă îți poți pune o singură dorință. Ce anume ți-ai dori?

- Aș vrea să fiu prima fată care pășește pe lună.

- Bine, atunci dorința îți este îndeplinită.

Aici pământul era uscat iar planeta Pământ era foarte departe. Pe lună poți face un pas de aproape doi metri.

- Mulțumesc, majestate! Este foarte frumos. Acum puteți să mă duceți acasă.

A fost o experiență unică iar noi am rămas cele mai bune prietene.

Povestea unui fulg de nea

Este iarnă. Fulgii zboară în văzduh și fac hora fericirii. Covorul alb și pufos învăluie pământul și-l încălzește. Crăiasa Zăpezii sosește cu caleașca ei de gheață și verifică stratul de zăpadă și fulgii dacă sunt albi ca spuma laptelui.

Un fulg rătăcit din grup zbura lin prin văzduh. El era foarte mic căci astăzi se născuse și nu știa încă să zboare. S-a așezat pe fereastra unei femei văduve. Fulgul primise numele Mărețul fiindcă în ciuda faptului că era mic avea o inimă mare.

Această femeie nu a văzut niciodată un fulg atât de mic și mirată s-a dus afară și l-a luat încetișor pe deget și l-a dus în casă.

-Ce cauți aici, mititelule?

-Vedeți, eu m-am născut astăzi și cum am venit pe lume a trebuit să zbor prin aer și m-am rătăcit.

-Dar cum te cheamă?

-Mărețul!

-Dar de ce ți-au pus numele acesta?

-Fiindcă am o inimă mare.

Femeia i-a dat drumul afară și i-a urat succes în găsirea fraților. Cum zbura el a dat peste un grup de fulgi mai mari.

-Bună ziua, fraților!

-Bună, tinere! Dar ce te aduce pe aici?

-M-am rătăcit.

-Tu nu ești din grupul de vest?

-Ba da.

-Hai cu noi micuțele și îți vom arăta unde sunt ai tăi.

-Mulțumesc!

Mărețul era așa de fericit că-și putea revedea frații și surorile iar regina Iarna a venit să-i răsplătească cu mai mult frig și nori pentru a nu se topi.

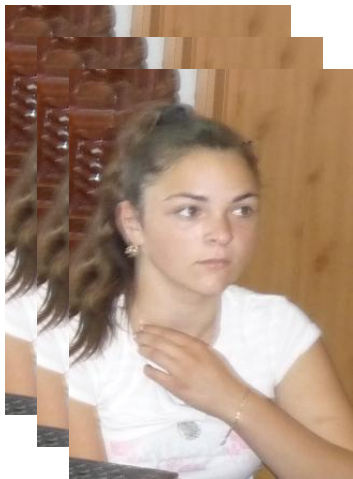
Moș Crăciun

Cu renii înhămați la sănioară
Străbați nămeții de pe fiecare ulicioară
Ca să împarți la fiecare copilaș în parte
Ce a sperat, ce a visat noapte de noapte.

În noaptea magică multe minuni ai săvârșit
Și multe suflete – ntristate - ai mântuit
Tu le-ai redat speranța și zâmbetul pe buze
La ceas de sărbătoare visul cel mai dulce.

Să fie iar Crăciunul, să fim din nou copii
S-avem iar bucuria visând la jucării.
Cu ochii printre stele, cu vise de ajun
Și cu dorința-n suflet de a fi mai buni.

Mihalaș Nicoleta, clasa a VI-a

Steaua păzitoare

De cum s-a lăsat seara, stelele și-au făcut timid prezența pe cerul nesfârșit. Eu încep a cutreiera lumea magică și minunată a stelelor. De data asta voi pătrunde în galaxia celor mai trăsnete constelații: balauri, dragoni, dinozauri ba chiar și litere, cea mai importantă fiind constelația Y deoarece este cea care aduce pacea și fericirea de a trăi pe acest pământ rătăcitor. Eu fac parte din ea iar misiunea mea este să redobândesc pacea și fericirea între oameni. Cutreierând prin neant am auzit un copil care plângea și nu avea cine să-l ajute. M-am desprins din locul meu de sus și am coborât la fereastră întrebându-l de ce plânge.

A fost cam complicat să-mi dau seama ce s-a întâmplat deoarece copilul nu știa să vorbească dar mi-a explicat prin semne și mi-am dat seama că s-a rătăcit de părinții săi. După ceva timp i-am găsit la vreo cinci kilometri distanță de casă într-o pădure de la marginea satului. Până acasă era mult de mers așa că i-am călăuzit pe drumul cel mai scurt: prin păduri de diamante, câmpii de aur și râuri de cristal până ce au ajuns la destinație. Fericirea de pe chipul copilului a fost cea mai prețioasă răsplată primită vreodată, mai prețioasă decât aurul sau diamantul.

De fiecare dată la vederea unui chip fericit încep a străluci mai tare iar în scurt timp constelația Y va fi vizibilă din orice galaxie.

Floriștean Elena Florina, clasa a VI-a

Răsărit de soare

E răcoare. Valurile înspumate scaldă nisipul fin. Sparg liniștea cuprinsului cu zgomotul lor ritmic.

Vălul nopții se lasă alungat de lumina din ce în ce mai limpede a dimineții. Încep să se distingă contururile clădirilor de pe litoral. Farul din depărate lucește stins.

Îmi îndrept privirile spre Răsărit. Un fior mă străbate din creștet până-n tălpi; sunt martorul unui spectacol feeric...

Din valuri se ridică lin o geană de lumină. Arcul de lumină crește. Mingea de foc a soarelui se înalță încet-încet. S-a ridicat din apa mării ca un disc incandescent. Valurile se unduiesc vesele și strălucitoare de parcă i-ar da binețe stăpânitorului lumii. El le zâmbeste din înalțuri și-și continuă urcușul.

Mă simt copleșit de emoție în fața acestei minunății a naturii.

Botezat Ionuț, clasa a VII-a

Toamna

Este toamnă. Soarele mângâie pământul amorțit și oglindește bruma argintie de peste câmpuri.

Zâna toamnei cu rochie de frunze ruginii scutură copacii roșiatici de frunze, lăsându-i triști și cu gândul la glasul păsărilor. De prin pomi, vântul aduce miresme de mere și pere iar de prin vie mirosul dulce al strugurilor, pune în mișcare natura. Norii plumburii ce par a fi niște fantome sunt tulburați de linii negre de rândunele. Gâzele plâpânde, amorțite de frig, caută adăpost sub covoarele groase de frunze multicolore. Peste dealuri se văd doar bostanii cu cozi fudule ce fac întrecere cu gutuii, îngălbeniți de spaimă.

Sunetul clopoțelului cheamă la școală elevii silitori și dornici de carte. Pe câmpuri oamenii își culeg porumbul copt iar alții seamănă grâu pentru anul ce va urma. Prin păduri ursul se pregătește pentru hibernare în timp ce furnicile harnice și gospodine își îndeasă în camerele alimente pentru iarnă. Ziua este din ce în ce mai mică iar nopțile sunt mai friguroase și mai reci.

Anotimpul ploilor și al recoltelor este toamna. Ea simbolizează bogăția și averea naturii. Este anotimpul meu preferat.

O întâmplare hazlie

Îmi amintesc că odată, vara, pe-aproape de Moși, împreună cu câțiva prieteni, am plănuit să facem o drumeție. Toți ne-am întâlnit în băтелиște. Veseli, am pornit la drum. Când am ajuns în pădure, ne-am jucat „De-a v-ați ascunselea”. Eu mă chiteam să-i sperii. Mi-am pregătit de-acasă un costum de urs. El era făcut dintr-un cojoc vechi al bunicului meu. După ce l-am îmbrăcat, m-am ascuns într-o tufă. Când erau aproape de mine, am ieșit mormăind. Mă sileam să par cât mai înfricoșător. Toți au luat-o la goană, dar unul s-a împiedicat. L-am captușit, dar ceilalți i-au venit în ajutor aruncând conuri de pin în mine.

I-am dat drumul copilului, am făcut un ocol în jurul lor și mi-am dat jos costumul. Au rămas surprinși dar în același timp s-au bucurat că nu a fost un urs adevărat.

Pentru fiecare om, copilăria este o etapă pe care dacă nu o trăiești așa cum trebuie sau atunci când trebuie vei rămâne cu o tristețe în suflet și probabil că această insatisfacție te va ajunge din urmă.

Dincolo de copilăria noastră fericită sunt părinții care veghează din umbră pentru a putea ca noi, copiii, să zâmbim pentru că zâmbetul unui copil e cea mai frumoasă răsplată pentru truda unui părinte și-apoi: „Ce-i pasă copilului, când mama și tata se gândesc la neajunsurile vieții, la ce poate să le aducă ziua de mâine, sau că-i frământă alte gânduri pline de îngrijire...”

Chiuș Magda, clasa a VI-a

Dragă mamă

Azi, când se înfiripă în suflet bucuria renașterii atâtor speranțe un gând de mulțumire se împletește pentru tine, iubita mea mamă, cea care în fiecare zi îmi ești alături la bine și la greu. Tu, mamă, când eu dorm îmi veghezi somnul, când mă întristez reverși asupra mea ca un har o picătură din sufletul tău, când sunt bolnavă veghezi la căpătâiul meu și când mă clatin uneori tu îmi îndrepti cu grijă pașii pe cărarea

neștiută a vieții.

Pentru toate acestea nu pot decât să-ți mulțumesc și să te îmbrățișez cu lacrimi pline de iubire.

Diaconescu Andrada, clasa a VI-a

Copilărie

Aș vrea să fiu mereu copil,
S-alerg prin iarba udă
Și în obraji să am bujori
De-atâta fugă.

Și mâna mamei să o simt
Când dulce mă alintă
Și vocea tatei s-o aud
Atunci când el mă strigă.

Să fac hăinuțe la păpuși
Din zdrențe colorate,
Să nu îmi pese de nimic,
Să râd pe săturate.

Păscuțoi Maria, clasa a VI-a

Imperiul nocturn

În nopțile senine ca de poveste, cu lună plină, liniștea domnește adânc peste stelele care răspândesc lumina nopții.

Pe cer luna apare măreață înconjurată de stelele ca niște roiuri de albine de argint, fumurii, unele ca și când nici nu ar avea ființă. Aerul nopții care adie ușor îndeamnă uneori la meditație și aduceri aminte.

Roiuri de licurici prezintă un spectacol al luminilor. Totul pare rupt dintr-un basm în care luna și stelele joacă rolul principal.

Norii trec și ei uneori prin fața lunii spunând parcă, că și ei fac parte din tabloul nocturn.

Noaptea este un sfetnic minunat.

Toamna

De cum m-am trezit de dimineață am observat că o filă din calendar își schimbă înfățișarea și totul în jur capătă o nouă amploare.

Vântul așează frunzele într-un covor multicolor pe care Craiul Toamnei pășește semeț și mândru aducând cu el culorile argintii și ruginii ale toamnei. Copacii își dau jos mantia lor multicoloră în ofrandă pentru venirea lui. Sălciile își pleacă crengile în fața sa în timp ce păsările își iau rămas bun și pleacă spre țărături îndepărtate. Oamenii sunt mulțumiți de recoltele primite în dar. Ei muncesc cu spor pentru a le aduna. Florile îmbătrânesc încetul cu încetul în timp ce brazii se laudă cu mantia lor verde și frumoasă. Soarele devine din ce în ce mai palid iar ziua se micșorează odată cu el.

Din acest tablou sublim lipsește clinchetul lin al clopoțelului, atenționându-i pe copii că vacanța a luat sfârșit iar mirosul de cerneală a revenit.

Varvaroi Maria, clasa a VIII-a

Copilăria, liman de frumusețe și eternitate

Copilăria este mina de aur a vieții. Fiecare ființă trebuie să își trăiască din plin copilăria deoarece este cea mai frumoasă parte din viață. De mic poți descoperi mai multe lucruri și aventuri pe care niciun adult nu le poate descifra.

Când te naști vezi doar miraculoase răsărituri de zâmbete iar pulbere de stele se reunesc pentru a-ți fi alături până la moarte. Îmi amintesc cu drag clipele trăite în copilărie. Puteam să ating luna și să-i mângâi părul cărunț și moale. Treceam apa ca un pește și puteam vorbi cu păsările.

Într-o zi, pe când mergeam la școală, a trecut un om cu o trăsură de argint care lovea caii cu un bici de aur. Mi-a spus să mă urc. Era un vrăjitor. El fugea de niște oameni care l-au izgonit din sat. După felul în care era îmbrăcat mi-am dat seama că era venit din trecut.

- Bună, copile, cum te cheamă?
- Andrei! Dar tu cine ești?
- Eu sunt Alfred. Am nevoie de tine ca să scap de oamenii aceștia.
- Dar de ce te urmăresc?
- Pentru că i-am furat formula lui Einstein când dormea.

L-am ajutat să scape de oamenii aceia, ne-am luptat cu ei de parcă eram pe tărâmul zmeului.

Eu cred că universul copilăriei e magic, însoțit mereu de cântecul iubirii. Este ca un vis frumos din care nu am vrea să ne mai trezim niciodată. Și acum mă gândesc cu nostalgie că: „Așa eram eu la vârsta cea fericită, și așa cred că au fost toți copiii de când îi lumea asta și pământul, măcar să zică cine ce-a zice...”

Beșa Victor, clasa a VII-a

Ce este copilăria ?

A fi copil înseamnă
Să poți zâmbi la soare,
Să poți vorbi cu marea,
Să cânti cu voce tare.

Să ieși râzând la soare
Și ploaia s-o oprești,
Iar fetele - luminii
În plete-ți strălucesc.

Iar peste ani de zile
Privirea de-ți întorci,
Te-ntrebi: Unde sunt oare
Acele clipe dulci?

O lacrimă prelinge atunci pe chipul tău,
Tristețea te cuprinde
Căci ăsta-i drumul tău...

Vasilovici Ștefan , clasa a VII-a

Descoperirea

Un călător ce s-a rătăcit a ajuns într-un tărâm înghețat și fără nici o urmă de viață. El nu știa unde se află. Albinuțele albe îi năvăleau în față iar frigul îi amorțea tot corpul. Zăpada rece cădea puzderie, mărunță și deasă ca făina la cernut.

Îl apucase un fel de piroteală și nu știa dacă ceea ce vedea era aievea sau doar i se părea. Vulpi argintii, urși polari, lupi, pinguini și multe alte specii ciudate îi dădeau târcoale. Era neputincios. Simțea cum puterile îi slăbeau. După un timp, neștiind cât a zăcut acolo jos a simțit o căldură ce îi cuprindea tot corpul. Deschizând ochii a văzut o blană albă, moale și pufoasă. Era un urs polar cu botul catifelat și umed care l-a îngrijit și l-a salvat de la moarte. Călătorul i-a mulțumit ursului. Atunci un miracol extraordinar s-a produs. Ursul a vorbit pentru prima oară. Lacrimile i-au năpădit fața, lăsându-l pe călător fără cuvinte.

După ce și-a revenit, aventurierul a pornit împreună cu prietenul cel nou să cerceteze și să afle denumirea aceluia loc pustiu și frigos. Cu fiecare amănunt ce îl găseau se apropiau de deslușirea misterului: tărâmul ghețurilor era de fapt Polul Nord.

Cu siguranță că a fost o aventură frumoasă iar călătorul acela nu va uita niciodată ziua aceea în care a descoperit Polul Nord.

Ivanovici Iulia, clasa a VI-a

Zburăm

Zburăm ades cu gândul
Spre depărtări albastre
Zburăm spre infinitul
Hotarului ce ne desparte

Cu ochii printre stele
Visăm la necuprins
Am vrea să stăpânim
Întregul Univers.

O stea în zări răsare
E poate-n visul meu
Și el se întrezare
Cum mi-am dorit mereu.

Păscuțoi Ana Maria, clasa a VI-a

Zborul

Sunt un fluture ușor
Peste case-nalte zbor
Mă întrec cu găzele
Scuturându-mi aripile.

Mă așez pe-o rămurea
Vântul vine și mă ia.
Mă ridică iar în zbor
După care lin cobor.

Un copil micuț și rău,
Mă prinde din zborul meu.
Stau lipit de palma lui,
Și duc dorul zborului.

Cotoc Mihaela, clasa a VII-a

Călătorie misterioasă

Era o seară călduță de vară. Priveam fascinată pe geam cum uriașul policandru al cerului își aprinde una câte una luminițele.

Luna, stăpâna nopții, parcă mă vrăjea. N-am înțeles niciodată câte mistere și câte planete plutesc în Univers...

M-am cuibărit în pat, cu privirea pierdută-n ploaia de stele care-mi inunda fereastra. Am adormit. Visul a prins să se deșire...

Eram vreo cinci prieteni, într-o navă spațială cum numai în filme SF mai văzusem. Știam că ne vom desprinde de Pământ și vom colinda prin Univers. Emoțiile pentru lumea necunoscută ne dădeau frisoane. Am țâșnit cu viteza luminii. Pământul, Planeta Albastră, s-a pierdut sub nori. Zburam printre planete necunoscute...

Într-un târziu, am poposit pe un teren pustiu, cu cratere adânci. Niciun firicel de apă, nicio plantă, nicio ființă cuvântătoare...Tăcere și pustietate...Munți sterpi și văi adânci...

Priveam speriați unii spre alții, fără să-nțelegem unde ne aflăm. Deodată, o voce care venea din interiorul navei se făcu auzită:

- Ați ajuns pe Lună. Este un satelit natural al Pământului. N-are lumină proprie. Este luminată de Soare. Pe Lună nu există viață deoarece nu este nici apă și nici aer.
- Atunci, noi cum respirăm? a întrebat timid Ioana.
- Aveți oxigenul asigurat în interiorul navei. Grăbiți-vă, rezervele sunt pe sfârșite, spuse vocea.

Ne-am alarmat. Ne-am uitat speriați spre cabina de comandă. Nu era niciun pilot. Și totuși nava începuse să ruleze. Apoi a țâșnit iute, s-a rotit în cerc în jurul Lunii, s-a strecurat printre aștrii luminoși și a planat o vreme deasupra Pământului. Parcă ar fi dorit să ne convingă dacă vrem să ne întoarcem în locurile noastre pământene.

De sus, zăream crestele înalte ale munților, oglinzile de cristal ale apelor, verdele întunecat al câmpiilor, fuioarele de fum ale șoselelor.

Simțeam viața Pământului...

Dar, deodată, o voce cunoscută mi-a curmat visul:

- Elena, trezește-te! E târziu!

Am deschis ochii. Călătoria mea printre aștri s-a sfârșit odată cu visul...

ACTIVITĂȚILE NOASTRE COMUNE

2012 - ANUL CARAGIALE

În 2012 se împlinesc 160 de ani de la nașterea lui I. L. Caragiale și 100 de ani de la moartea sa (n. la 1 februarie 1852, la Haimanale, județul Prahova, *astăzi I.L. Caragiale, Județul Dâmbovița*, România – d. 9 iunie 1912, Berlin). De aceea anul 2012 a fost declarat anul Caragiale.

Prin realizarea proiectului educațional intitulat „**Caragiale - contemporanul nostru**” am încercat să demonstrăm că lumea lui Caragiale e vie și că nenea Iancu ne privește complice din eternitate.

Mai întâi s-a creat atmosfera specifică epocii prin realizarea unui decor potrivit, prin alegerea unui fond muzical și a costumelor necesare. Activitatea a fost moderată de către damele din lumea lui Caragiale:

Am pus în scenă crâmpie din opera lui Ion Luca Caragiale.

„*Five'oclock*”

Proces literar – „D-l Goe...”

Monologuri

Agamemnon Dandanache

„Asa ei, puicursorule, c-am întors-o cu politică. Aud? Țe era de făcut? Aminteri dacă nu-mi dedia în gând asta, nu m-aledzeam... si nu merdzea de loc, neicursorule; fă-ți idee! Familia mea de la patuzsopt (*coborând cătră public*) si eu, în toate Camerele, cu toate partidele, ca rumânul imparțial... si să remâi fără coledzi!”

Zoe Trahanache

„Știu! Sunt nenorocită, Fănică. Știu... am fost dincolo în odaie, am intrat pe scăricica din dos... Am venit numaidecât după Zaharia. N-am avut curaj să dau ochii cu el, măcar că nu crede... Am auzit tot, tot, tot. Sunt nenorocită, Fănică... Când a plecat Ghiță, l-am chemat dincolo, i-am spus tot: numai el ne poate scăpa.”

Aceste activități au aprins în inima copiilor o scânteie, rămânându-ne pe viitor atât părinților cât și profesorilor obligația de a menține aprins focul dragostei față de carte și mai ales față de opera lui Caragiale, deoarece așa cum afirma B. Șt. Delavrancea: „*Caragiale n-a murit, Caragiale nu poate să moară*”
Prof. TIMU CRISTINA

CA LA NOI ÎN SAT

- proiect educațional -

O privire aruncată din când în când spre trecut ne face să ne cunoaștem și să ne iubim rădăcinile.

Prin intermediul acestui proiect, elevii participanți, membri ai cenaclului „Aspirații” și-au propus să întindă o punte între generații, să reînvie câteva frânturi din tradiție, căci, precum se știe prezentul este valoros numai împreună cu trecutul.

Fiecare dintre noi trăim și suntem legați puternic prin fire nevăzute, dar simțite, de vatra natală, de oamenii, limba, obiceiurile pe care le purtăm în inimi.

Pentru a avea o imagine și mai clară asupra conceptului de cultură și artă națională se cuvine să amintim și perspectiva pe care Mihai Eminescu o avea asupra acestei probleme: *„pentru ca totalitatea de oameni să se numere pe ei înșiși că sunt una, trebuie ca o sumă oarecare de note caracteristice să le fie comune: limba, religia, obiceiurile etc. Cu cât aceste note sunt mai risipite, mai puține sau mai șterse în conștiința singularilor indivizi, cu atât simțământul aparținerii unuia de altul e mai slab; cu cât însă aceste note, în totalitatea lor, sunt mai vii în conștiința fiecăruia, cu atât simțământul subiectiv al națiunii, vasăzică al solidarității naționale e mai intensiv și mai înrădăcinat.”*

Spre deosebire de obiceiurile calendaristice, repetabile în fiecare an, la date fixe sau mobile, obiceiurile din ciclul vieții (familiale), urmează un ciclu cronologic din viața omului (nașterea, nunta, înmormântarea).

La naștere încă mai pot fi imaginate ursitoarele sau menirile ori simplele urări făcute noului vlăstar pentru a fi om întreg și să-i fie toate favorabile și împlinite. Mai demult, în Valea Seacă, copiii veneau pe lume în case nu ca acum în maternitate iar dacă se întâmpla ca pruncii să se îmbolnăvească se recurgea la „iscusița” babelor cerându-le asistența lor cu diferite buruieni și cu o gamă întreagă de descântece deoarece medicii nu s-arătau cu lunile în izolata noastră comună.

Este de la sine înțeles, că nu toate sătencele se îndeletniceau cu practica unor astfel de doftorii de aceea cele care se ocupau cu „arta” descântecelor erau căutate și respectate de toată lumea.

Elevii de la școala Valea Moldovei, membri ai cenaclului literar „Aspirații”, iubitori ai tradițiilor au încercat să reînvie vremurile de demult și au pus în scenă un descântec pentru copii, cules din lucrarea lui **Timu D. - Monografia comunei Valea Seacă din județul Cîmpulung, 1939, Tipografia Societății „Școala Română” Cîmpulung Moldovenesc**, pe care l-au interpretat cu multă pasiune.

Toată taina descântecului constă în „arta” descântătoarei de a pronunța descântecul repede și fără a greși numărul descrescând al „babelor și fetelor”

„ Descântecul contra boalelor de grumazi la copii:

Nouă babe, nouă fete,
Nouă șopârlaițe, biete;
Nici o babă, nici o fată,
Nici o șopârlaiță lată;
Opt babe, opt fete,
Opt șopârlaițe biete;
Nici o babă, nici o fată,
Nici o șopârlaiță lată;
Șapte babe, șapte fete,
Șapte șopârlaițe biete;
Nici o baba, nici o fată,
Nici o șopârlaiță lată;
Șase babe, șase fete,
Șase șopârlaițe biete;
Nici o babă, nici o fată,
Nici o șopârlaiță iată;
Cinci babe, cina fele,
Cinci șopârlaițe biele;
Nici o babă, nici o fala,

Nici o șopârlaiță lata;
Patru babe, patru fete,
Patru șopârlaițe biete;
Nici o babă, nici o fata,
Nici o șopârlaiță lată;
Trei babe, trei fete,
Trei șopârlaițe biete;
Nici o babă, nici o fată,
Nici o șopârlaiță lată;
Două babe, două fete,
Două șopârlaițe biete;
Nici o baba, nici o fată,
Nici o șopârlaiță lată;
Una babă, ana fata,
Una șopârlaiță lată;
Nici o baba, nici o fată,
Nici o șopârlaiță lată.
Descântecul de la mine
Leacul de la Dumnezeu,
Maica Domnului cu tine
Ocrotească-te mereu”

Activitate difuzată de TV Plus Suceava

Deprinderea cu felurite munci și obiceiuri, ieșirea la șezători și clăci și mai ales la hora satului punctează noi trepte de înălțare și momente de inițiere și prezentare integratoare (fizică, socială, artistică).

Șezătorile erau mai demult, o formă de întrajutorare comunitară, un loc de petrecere plăcută a timpului dar și de derulare a unor obiceiuri și de învățare a deprinderilor de viață și de muncă.

Prin activitatea desfășurată sub formă de șezătoare și intitulată „**Punte între generații**”, elevii claselor V-VIII, membri ai Cenaclului Aspirații au încercat să învie trecutul.

Pentru început fetele au fost primite cum se cuvine:

Prof. TIMU CRISTINA

PREMIERĂ

PRIMA LANSARE SE CARTE DIN COMUNA VALEA MOLDOVEI

Membrii cenaclului „Aspirații” au avut prilejul să participe, alături de un public numeros la lansarea plachetei de poezie „Coșmar” – scris în limba germană „**Alptraum**” – și tradus de **MADELENA PRUNDEANU RUMPEL**, originară din Valea Moldovei.

Evenimentul a avut loc pe 02 iulie 2012 și s-a desfășurat în cadrul proiectului eCULTURA, Proiect “CULTURA PRIN CUNOASTERE TIC” – 048 în locația bibliotecii publice din Valea Moldovei. Într-o atmosferă încărcată de emoție, autoarea și-a prezentat cartea, recitând din aceasta poezie atât în limba germană cât și în română, a răspuns la numeroasele întrebări ale celor prezenți, a dat autografe.

LANSARE DE CARTE

02.07.2012

BIBLIOTECA PUBLICA VALEA MOLDOVEI,
SUCEAVA

tipografic cu ISBN a avut succes – mulți dintre cei prezenți dorind autograf pe volumul în limba germană. **Cu acordul autoarei vom publica câteva poezii din această plachetă.**

„Cuvinte fără cuvinte...”

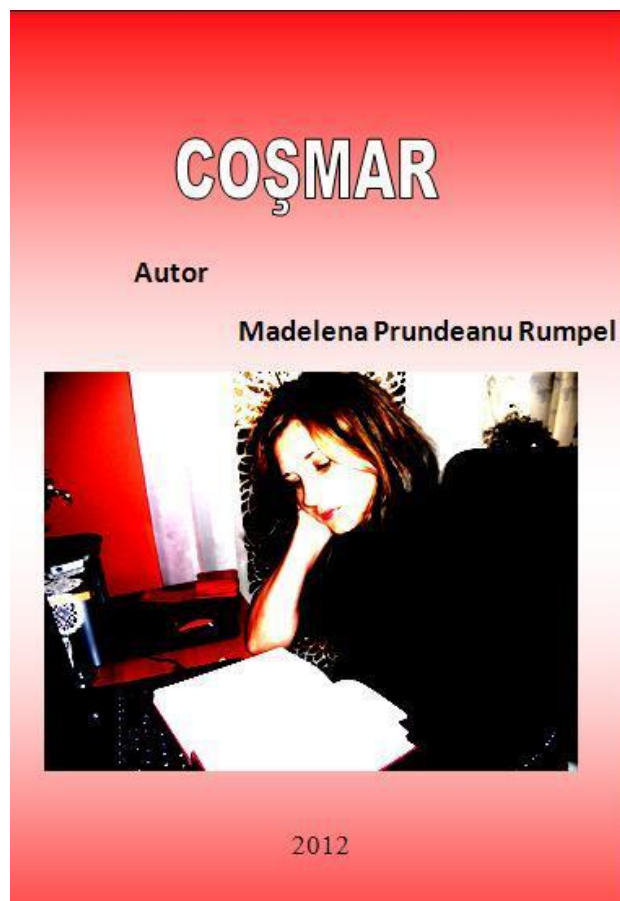
Cei doi trădau iubirea lor, o dragoste
șoptită,
Fără să spună, am priceput,
Ca e-o iubire tristă.
Doar ochii lor se confesau,
Străinilor drumeți,
Cu a lor gesturi luminau
Tăcerea nopții reci.
Emoții sfinte se nășteau,
Din cuvinte fără de cuvinte.”

„Coșmar” – pagina 7

Au fost prezenți numeroși profesori din școala din localitate, membrii ai administrației locale, primarul comunei Moroșan Constantin care în cuvântul său s-a arătat încântat de eveniment și a încurajat pe cei prezenți să realizeze proiecte pe teme culturale pentru care a promis că își va asuma cofinanțarea și a indicat pe Madelena Prundeanu Rumpel ca pe un exemplu demn de urmat.

Autoarea a susținut și p mică pledoarie pentru învățarea limbii germane, limbă vorbită de peste 120 milioane de locuitori ai Europei.

Varianta în limba română a fost tehnoredactată de prof. Fedorovici Mihai cu mijloacele puse la dispoziție prin proiect sub atenta supraveghere a autoarei. S-au realizat 30 exemplare în limba română care au fost distribuite gratuit participanților care au solicitat. Și cartea în limba germana realizată

„Cuvinte

Suspin adânc și plâng încet,
În zorii cruzi ai dimineții,
Umbrii mele, aș vrea să-i cer,
Ca să mă dea uitării!
Suflete aride, fără să le cer, sosiră,
Dând târcoale în jurul meu,
Eu stăteam acolo, dar nu eram eu
Fără Eul meu, răpus din mine,
Sunt doar pulbere în vânt și o gaură-n ruine.”

„Coșmar” – pagina 14

„Gânduri ...

Corpul și mintea, surori gemene, râvnite,
Țes zvonuri tremurânde,
Nasc identități pocite,
Îndepărtându-se de creaturile golite!
Și dezvăluind magia.
Toate aceste minți murdare,
Consolate doar cu vorbe,
Înghețau sufletul în oameni.
Rămășițele din el,
Se luptau fără izbândă,
Încercând din răspuțeri
Ca să scape de durere.”

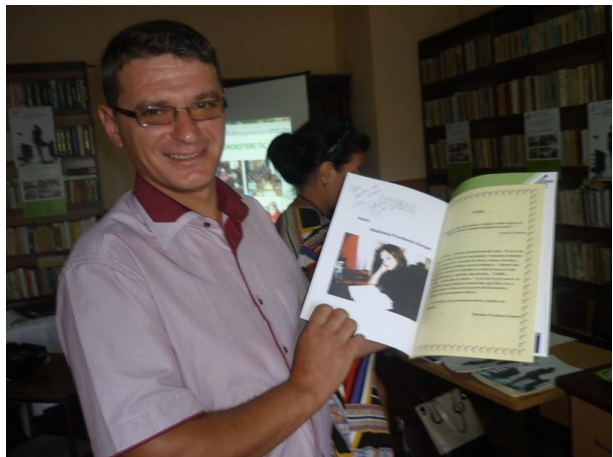
„Coșmar” – pagina 16

„Dragoste

emoții
sentimente înfloritoare
În inima mea
Așteptarea unei iubiri nemărginite
dragoste”

„Coșmar” – pagina 18

Articol scris de prof. Fedorovici Mihai

NUMĂR REALIZAT ÎN CADRUL PROGRAMULUI eCULTURA. PROGRAM DE ACORDARE DE FINANȚĂRI PENTRU BIBLIOTECILE LOCALE ȘI CELE ȘCOLARE DIN COMUNITĂȚILE BENEFICIARE ALE PROGRAMULUI "ECONOMIA BAZATĂ PE CUNOAȘTERE"

Proiect: CULTURA PRIN CUNOAȘTERE TIC

<http://www.ecomunitate.ro/>

Proiect "CULTURA PRIN CUNOAȘTERE TIC"

Primăria comunei Valea Moldovei, județul Suceava, în calitate de solicitant, în parteneriat cu primăria comunei Căndești, județul Botoșani și Școala cu clasele I-VIII Valea Moldovei, județul Suceava, va derula în perioada 21 mai 2012 – 22 octombrie 2012 proiectul „CULTURA PRIN CUNOAȘTERE TIC”. Proiectul este finanțat de către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale în cadrul programului „Economia Bazată pe Cunoaștere” (EBC), inițiat de Guvernul României cu sprijinul Băncii Mondiale.

Obiectivul general al proiectului „CULTURA PRIN CUNOAȘTERE TIC” constă în dezvoltarea unei colaborări între bibliotecile din comunitățile EBC Valea Moldovei și Căndești pentru diversificarea și modernizarea serviciilor bibliotecilor prin mijloace TIC, având ca efect creșterea numărului de utilizatori ai bibliotecilor și promovarea dezvoltării culturii locale.

Obiectivele specifice proiectului sunt:

1. Dezvoltarea și diversificarea, timp de 5 luni, a serviciilor bibliotecilor din cele 2 comunități EBC (Valea Moldovei, Căndești), prin integrarea mijloacelor TIC în activitățile culturale, pentru facilitarea accesului la cultură a utilizatorilor într-o formă atractivă și structurată.

2. Dezvoltarea de competențe TIC în rândul utilizatorilor proveniți din 2 comunități EBC interesați în a utiliza resursele culturale oferite de rețeaua Internet pentru dezvoltarea culturală personală

În urma implementării proiectului se estimează un impact pozitiv asupra comunităților implicate: modificare pozitivă a mentalității privind rolul TIC în desfășurarea activităților culturale; înțelegerea rolului bibliotecii în a sprijini dezvoltarea culturală locală și a fiecărui individ în parte; creșterea numărului de utilizatori ai serviciilor bibliotecii; creșterea cererii pentru organizarea de cursuri de formare TIC; creșterea numărului de membri din comunitate cu dorința de afirmare culturală în diverse domenii ale culturii; colaborare mai bună între bibliotecile implicate în proiect, extinderea colaborării cu alte biblioteci; conturarea și înțelegerea noilor direcții de dezvoltare a culturii și a oportunităților pentru utilizatorii din cele 2 comunități EBC.

The poster includes the following text:

PROGRAMUL eCULTURA
Prin intermediul proiectului "Economia Bazată pe Cunoaștere" (EBC) se realizează în cadrul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale și al Guvernului României, cu sprijinul Băncii Mondiale.

PRIMĂRIA COMUNITĂȚII VALEA MOLDOVEI (BIBLIOTECA PUBLICĂ VALEA MOLDOVEI)
ÎN PARTENERIAT CU PRIMĂRIA COMUNITĂȚII CÂNDEȘTI (BIBLIOTECA PUBLICĂ CÂNDEȘTI)
ȘI BIBLIOTECA ȘCOLII CU CLASELE I-VIII VALEA MOLDOVEI
VA DERULA ÎN PERIOADA 21.05.2012 - 22.10.2012
PROIECTUL

CULTURA PRIN CUNOAȘTERE TIC

The collage of photos shows various activities: people reading, a group of children at a table, a person using a computer, and a group of people standing together.

<http://ebibliotecaebc.webs.com/>

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF:

PROF. TIMU MIHAELA CRISTINA

REDACTORI:

TIMU ALEXANDRA TEODORA

MIHALAȘ GABRIELA NICOLETA

PĂSCUȚOIU ANAMARIA

CHIUȘ TEODORA

DIACONESCU ANDRADA ELENA

CHIUȘ SORIN

BOTEZAT ANA MARIA

CONSULTANT TEHNOREDACTARE:

PROF. FEDOROVICI MIHAI

REALIZATĂ SUB ÎNDRUMAREA:

**PROF. TIMU CRISTINA MIHAELA – prof, Limba română,
grad didactic I, consilier educativ al Școlii cu clasele I-VIII
Valea Moldovei**